HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

24 mai 2011 *

În cauza T-250/08,

Edward William Batchelor, cu domiciliul în Bruxelles (Belgia), reprezentat inițial de doamna F. Young, solicitor, de domnul A. Barav, barrister, și de D. Reymond, avocat, și ulterior de domnul A. Barav, de D. Reymond și de doamna F. Carlin, barrister,

reclamant,

susținut de

Regatul Danemarcei, reprezentat de doamna B. Weis Fogh și de domnul S. Juul Jørgensen, în calitate de agenți,

intervenient,

* Limba de procedură: engleza.

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de domnul C. Docksey, de doamnele C. O'Reilly și P. Costa de Oliveira, în calitate de agenți, și ulterior de doamnele C. O'Reilly și P. Costa de Oliveira,

pârâtă,

susținută de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat inițial de doamna S. Behzadi-Spencer, de domnul L. Seeboruth și de doamna I. Rao, în calitate de agenți, și ulterior de doamna Rao, asistată de domnii G. Facenna și T. de la Mare, barristers,

intervenient,

având ca obiect, pe de o parte, o cerere de anulare a deciziei secretarului general al Comisiei din 16 mai 2008 prin care se refuză accesul la anumite documente care au făcut obiectul corespondenței din cadrul evaluării compatibilității cu dreptul comunitar a măsurilor adoptate de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în temeiul articolului 3a din Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215) și, pe de altă parte, o cerere de anulare a deciziei implicite de respingere a aceleiași cereri considerate ca fiind adoptată la 9 aprilie 2008,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii N. J. Forwood (raportor), președinte, F. Dehousse și J. Schwarcz, judecători,

grefier: domnul N. Rosner, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 noiembrie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) definește principiile, condițiile și limitele dreptului de acces la documentele acestor instituții prevăzut la articolul 255 CE.

2 Potrivit articolului 4 alineatele (2)-(6) din Regulamentul nr. 1049/2001:

„(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

— intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;

— procedurilor judiciare și consultanței juridice;

— obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

(3) Accesul la un document întocmit de o instituție pentru uzul său intern sau primit de o instituție și referitor la o chestiune pentru care instituția nu a luat încă nicio decizie este refuzat în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

Accesul la un document conținând avize destinate uzului intern în cadrul deliberărilor și al consultărilor preliminare în cadrul instituției în cauză este refuzat chiar și după luarea deciziei, în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

(4) În cazul documentelor terților, instituția consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (1) sau (2), cu excepția cazului în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat.

(5) Un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă."

3 Potrivit articolului 8 din Regulamentul nr. 1049/2001:

„(1) Cererile de confirmare se soluționează cu promptitudine. În termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, instituția fie permite accesul la documentul solicitat și îl furnizează în același termen, în conformitate cu articolul 10, fie comunică, în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii […]

(3) Lipsa unui răspuns din partea instituției în termenul stabilit se consideră răspuns negativ și dă dreptul solicitantului să introducă o acțiune în justiție împotriva instituției și/sau să formuleze o plângere adresată Ombudsmanului, în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Tratatul CE."

4 Articolul 3a din Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 de modificare a Directivei [89/552] (JO L 202, p. 60, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 232), prevede:

„(1) Fiecare stat membru are dreptul de a lua măsuri în conformitate cu legislația comunitară pentru a garanta faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de către statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, astfel încât să priveze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate, la televiziunea liberă. În cazul în care acest lucru se întâmplă, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente trebuie transmise în direct în întregime

sau numai parțial, sau în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente trebuie transmise integral sau parțial în înregistrări.

(2) Statele membre trebuie să înștiințeze de îndată Comisia asupra oricăror măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de 3 luni de la primirea înștiințării, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu legislația comunitară și informează celelalte state membre asupra lor. Comisia solicită avizul comitetului constituit în temeiul articolului 23a. Ulterior publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă centralizată a tuturor măsurilor luate de către statele membre.

(3) Prin mijloace adecvate, în limitele cadrului legal propriu, statele membre trebuie să garanteze faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile exclusive achiziționate după publicarea prezentei directive astfel încât să priveze o proporție semnificativă a publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către al doilea stat membru în conformitate cu prevederile alineatelor anterioare prin intermediul unor transmisii parțial sau integral în direct sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective din sfera interesului public, prin înregistrări integrale sau parțiale, după cum s-a determinat de către celălalt stat membru în conformitate cu alineatul (1)."

Istoricul cauzei

5 Prin scrisoarea din 20 decembrie 2005, Infront WM AG, o societate de drept elvețian care desfășoară o activitate de achiziționare, de gestionare și de comercializare a unor drepturi de difuzare prin programe de televiziune a unor evenimente sportive, a depus o plângere la Comisia Comunităților Europene în legătură cu măsurile adoptate

de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în cadrul articolului 3a din Directiva 89/552 (denumită în continuare „plângerea").

6 Prin scrisoarea din 18 decembrie 2006, reclamantul, avocatul Edward William Batchelor, s-a adresat Comisiei în calitate de consilier al societății Infront WM și a prezentat observații în legătură cu o scrisoare pe care Comisia a trimis-o Infront WM la 27 septembrie 2006 în cadrul examinării plângerii. În plus, Comisia era invitată, prin intermediul scrisorii din 18 decembrie 2006, să comunice orice document care privea corespondența cu autoritățile Regatului Unit începând de la data depunerii plângerii, precum și toate statisticile și datele conținute în documentele comunicate de acest stat membru în acest cadru.

7 Prin scrisoarea din 16 ianuarie 2007, directorul Direcției audiovizual, media, internet din cadrul Direcției Generale (DG) Societatea Informațională și Media a răspuns că interpretează cererea de acces la documente formulată în scrisoarea din 18 decembrie 2006 ca vizând o scrisoare a Comisiei din 2 august 2006 și două scrisori ale autorităților din Regatul Unit din 5 septembrie și, respectiv, din 15 noiembrie 2006. Cu toate acestea, potrivit autorului scrisorii din 16 decembrie 2007, documentele respective intrau sub incidența excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 privind protecția obiectivelor activităților de inspecție și de anchetă, dat fiind că examinarea de către Comisie a plângerii putea să conducă la o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

8 La 16 octombrie 2007, Comisia a adoptat Decizia 2007/730/CE privind compatibilitatea cu dreptul comunitar a măsurilor luate de Regatul Unit în temeiul articolului 3a alineatul (1) din Directiva [89/552] (JO L 295, p. 12). Prin articolul 1 din Decizia 2007/30, Comisia a declarat că măsurile adoptate de Regatul Unit sunt compatibile cu dreptul comunitar.

9 Prin scrisoarea din 7 februarie 2008, directorul general al DG Societatea Informațională și Media a informat reclamantul despre adoptarea Deciziei 2007/730, precum și despre poziția serviciului său, potrivit căreia, în urma acestei decizii și având în vedere motivele cuprinse în scrisoarea Comisiei din 27 septembrie 2006, în cadrul plângerii nu se demonstra încălcarea dreptului comunitar de către Regatul Unit.

10 Prin scrisoarea din 21 decembrie 2007, reclamantul a invitat Comisia să revadă poziția exprimată în scrisoarea din 16 ianuarie 2007 (a se vedea punctul 7 de mai sus) luând în considerare încheierea anchetei privind compatibilitatea cu dreptul comunitar a măsurilor adoptate de Regatul Unit. În plus, reclamantul a solicitat Comisiei în special să identifice și să îi acorde acces la orice document depus de Regatul Unit după 16 ianuarie 2007, precum și la orice informație neconfidențială cuprinsă în schimbul de corespondență legat de conținutul listei evenimentelor adoptate de Regatul Unit în temeiul articolului 3a din Directiva 89/552.

11 Prin scrisoarea din 7 februarie 2008, directorul Direcției audiovizual, media, internet din cadrul DG Societatea Informațională și Media a informat reclamantul că documentele la care acesta a solicitat accesul nu îi pot fi divulgate pentru motivul că intră sub incidența excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 privind protecția procedurilor judiciare și a consultanței juridice, întrucât litigiul Comisia/Infront WM (C-125/06 P), dintre Comisie și Infront WM, având ca obiect măsuri adoptate de Regatul Unit, se afla încă pe rolul Curții de Justiție.

12 Prin scrisoarea din 21 februarie 2008, reclamantul a depus la secretarul general al Comisiei o cerere de confirmare în sensul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001. Prin scrisoarea din 14 martie 2008, Comisia a informat reclamantul, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, că termenul prevăzut la alineatul (1) al aceleiași dispoziții se prelungește cu 15 zile lucrătoare.

13 Prin scrisoarea din 16 mai 2008 (denumită în continuare „decizia explicită”), secretarul general al Comisiei s-a pronunțat cu privire la cererea de confirmare a reclamantului. Mai întâi, secretarul general a arătat că trei documente erau vizate de cererea reclamantului, și anume o scrisoare a directorului general al DG Societatea Informațională și Media către reprezentantul permanent al Regatului Unit, datată 2 august 2006, o scrisoare a autorităților acestui stat membru către Comisie, datată 5 septembrie 2006, și o scrisoare a reprezentantului permanent al Regatului Unit către Comisie, datată 19 februarie 2007, care are cinci anexe.

14 În ceea ce privește scrisorile din 5 septembrie 2006 și din 19 februarie 2007, Comisia a indicat că a consultat autoritățile Regatului Unit, care s-au prevalat de articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, opunându-se divulgării lor pe baza excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din același regulament. În special, autoritățile acestui stat membru au arătat că aceste documente conțineau poziția Regatului Unit în ceea ce privește problemele ridicate în cadrul plângerii, care ar fi fost prezentate cu titlu confidențial. Divulgarea lor ar aduce o atingere gravă procesului de dialog dintre Comisie și statele membre în cadrul examinării temeiniciei unei plângeri, fapt care ar influența, la rândul său, procesul decizional al Comisiei. În plus, anexele scrisorii din 19 februarie 2007 ar conține informații confidențiale care au legătură cu interesele comerciale ale emițătorilor, precum și ale altor titulari de drepturi de difuzare prin programe de televiziune a mai multor discipline sportive. Prin urmare, aceste anexe s-ar încadra la excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

15 În decizia explicită, Comisia a arătat că, având în vedere opoziția motivată a autorităților Regatului Unit în privința divulgării scrisorilor în cauză, era obligată să refuze accesul solicitat de reclamant, după cum ar rezulta din Hotărârea Curții din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia (C-64/05 P, Rep., p. I-11389).

16 În ceea ce privește scrisoarea din 2 august 2006, Comisia a indicat că divulgarea sa ar aduce o atingere gravă protecției obiectivelor activităților de anchetă, excepție prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, întrucât ar exista riscul ca Comisia să primească un refuz în privința cooperării statelor membre în legătură cu evaluarea compatibilității măsurilor notificate în cadrul articolului 3a din Directiva 89/552. În opinia Comisiei, confidențialitatea acestui document ar trebui menținută până în momentul în care Tribunalul se va fi pronunțat asupra acțiunilor formulate de Fédération Internationale de Football Association (FIFA) și de Union des associations européennes de football (UEFA) (cauzele T-68/08 și, respectiv, T-55/08) împotriva Deciziei 2007/730.

17 Comisia a refuzat de asemenea să acorde accesul parțial la scrisoarea din 2 august 2006 pentru motivul că, în ansamblul său, intra sub incidența excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. În sfârșit, Comisia a considerat că niciun element nu indică existența unui interes public superior care să justifice divulgarea documentelor în legătură cu care reclamantul a solicitat să aibă acces.

Procedura și concluziile părților

18 Printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 18 iunie 2008, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

19 Printr-un act depus la grefa Tribunalului la 30 septembrie 2008, Regatul Unit a solicitat să intervină în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei. Printr-un act depus la grefa Tribunalului la 2 octombrie 2008, Regatul Danemarcei a solicitat să intervină în prezenta procedură în susținerea concluziilor reclamantului. Prin Ordonanța din 2 decembrie 2008, președintele Camerei a șaptea a Tribunalului

a admis aceste intervenții. Regatul Unit a depus memoriul și celelalte părți au depus observațiile cu privire la acesta în termenele acordate.

20 Prin Ordonanța din 4 august 2010, președintele Camerei a șaptea a Tribunalului a dispus, în temeiul articolului 65 litera (b), al articolului 66 alineatul (1) și al articolului 67 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul de procedură al Tribunalului, prezentarea de către Comisie a copiilor tuturor documentelor pentru care s-au respins cererile de acces.

21 Prin scrisoarea din 6 septembrie 2010, Comisia a dat curs acestei măsuri de cercetare judecătorească.

22 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a doua, căreia, în consecință, i-a fost repartizată prezenta cauză.

23 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, a adresat în scris o întrebare Comisiei, la care aceasta a răspuns prin scrisoarea din 29 octombrie 2010.

24 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 24 noiembrie 2010.

25 Reclamantul solicită Tribunalului:

— anularea deciziei implicite de respingere adoptate la 9 aprilie 2008, precum și a deciziei explicite;

— obligarea Comisiei și a Regatului Unit la plata cheltuielilor de judecată.

26 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii împotriva deciziei implicite de respingere ca inadmisibilă;

— respingerea motivelor invocate împotriva deciziei explicite ca nefondate;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

27 Regatul Unit solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii împotriva deciziei implicite de respingere ca inadmisibilă;

— respingerea acțiunii împotriva deciziei explicite ca nefondată.

În drept

28 Reclamantul invocă două motive, întemeiate pe încălcarea obligației de motivare și, respectiv, pe încălcarea articolului 255 CE coroborat cu articolele 1, 2 și 4 din Regulamentul nr. 1049/2001.

1. *Cu privire la admisibilitatea acțiunii împotriva deciziei implicite*

29 Comisia, susținută de Regatul Unit, afirmă că reclamantul nu are interesul de a exercita acțiunea împotriva deciziei implicite considerate ca fiind adoptată la 9 aprilie 2008, potrivit articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 (denumită în continuare „decizia implicită"). Astfel, întrucât decizia explicită a fost adoptată la o dată anterioară introducerii acțiunii, anularea eventuală a deciziei implicite nu i-ar aduce un avantaj diferit de cel pe care i l-ar aduce anularea eventuală a deciziei explicite.

30 Reclamantul susține că poziția Comisiei ar conduce la o situație absurdă, și anume adoptarea unei decizii explicite după expirarea termenului prevăzut la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 ar face imposibil controlul jurisdicțional al unei decizii implicite de respingere, care este însă un act prin definiție nemotivat.

Aprecierea Tribunalului

31 Din jurisprudență rezultă că, în cazul adoptării unei decizii explicite de refuz după expirarea termenului prevăzut la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, reclamantul nu mai păstrează interesul de a exercita acțiunea împotriva deciziei implicite considerate ca fiind adoptată prin depășirea termenului menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 ianuarie 2010, Co-Frutta/Comisia, T-355/04 și T-446/04, Rep., p. II-1, punctul 45, și Ordonanța Tribunalului din 17 iunie 2010, Jurašinović/Consiliul, T-359/09, nepublicată în Repertoriu, punctul 40). Astfel, consecințele juridice legate de accesul la documentele în cauză prin expirarea acestui termen devin caduce în momentul adoptării unei decizii explicite.

32 Interesul invocat de reclamant în cadrul ședinței și care constă în posibilitatea de a introduce ulterior o acțiune în despăgubire în temeiul expirării termenului în cauză nu repune în discuție aprecierea făcută la punctul 31 de mai sus. Astfel, anularea prealabilă a deciziei implicite nu reprezintă o condiție pentru introducerea unei astfel de acțiuni.

33 Din considerațiile de mai sus rezultă că acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva deciziei implicite.

2. *Cu privire la acțiunea împotriva deciziei explicite*

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

Argumentele părților

34 În ceea ce privește decizia explicită, reclamantul susține mai întâi că nu poate fi în măsură să cunoască dacă, în afara documentelor identificate de Comisie, există și alte documente care sunt vizate de cererea sa. În continuare, reclamantul subliniază că opoziția motivată a unui stat membru față de divulgarea unui document în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu scutește Comisia de obligația sa de a exercita un control complet asupra validității motivelor invocate de acest stat membru și de a prezenta propria motivare în această privință conform articolului 253 CE și articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001. Această abordare ar fi confirmată de mai multe puncte din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 15 de mai sus, din Concluziile avocatului general Poiares Maduro prezentate în această cauză (Rep., p. I-11394), precum și din propunerea Comisiei privind modificarea Regulamentului nr. 1049/2001, care s-ar referi la interpretarea articolului 4 alineatul (5) din același regulament, în versiunea sa în vigoare.

35 În plus, faptul de a obliga Comisia să acționeze în conformitate cu avizul negativ motivat al statului membru consultat nu ar respecta conținutul acestei prevederi, care se referă la o „cerere" a statului în cauză, și ar echivala cu reintroducerea regulii privind autorul documentului, abrogată de Regulamentul nr. 1049/2001.

36 Lipsa de coerență a tezei susținute de Comisie ar rezulta de asemenea din faptul că aceasta a determinat-o în speță să refuze accesul chiar la documente care țin de

domeniul public, precum lista meciurilor Campionatului Mondial de fotbal din anul 2006 și lista meciurilor Campionatelor Mondiale de fotbal din anii 1994, 1998 și 2002, care nu au fost difuzate în direct la o televiziune cu acces liber, precum și din faptul că Comisia a refuzat accesul la un document pe care autoritățile Regatului Unit ar fi acceptat să îl divulge.

37 Or, în afara unei acceptări servile a aprecierii Regatului Unit, decizia explicită nu ar conține un raționament pe baza căruia Comisia ar fi concluzionat că motivele invocate de acest stat membru sunt valide sau că lipsește interesul public superior care să justifice divulgarea documentelor în cauză. Împrejurarea menționată la punctul 36 de mai sus ar dovedi de asemenea că Comisia nu a examinat validitatea motivelor invocate de Regatul Unit. În plus, decizia explicită nu ar conține motivele de refuz invocate în această privință de Regatul Unit în cadrul memoriului său în intervenție.

38 În sfârșit, decizia explicită nu ar conține nicio apreciere din partea Comisiei în legătură cu posibilitatea de a acorda un acces parțial la documentele solicitate.

39 Prin urmare, potrivit reclamantului, prin faptul că s-a bazat exclusiv pe refuzul motivat al autorităților Regatului Unit privind cererea de acces la documente pe care a formulat-o și nu a analizat posibilitatea de a acorda un acces parțial la documentele vizate de această cerere, Comisia și-a încălcat obligația de motivare.

40 În ceea ce privește scrisoarea Comisiei din 2 august 2006, reclamantul susține că afirmația potrivit căreia divulgarea sa ar împiedica statul membru să coopereze și să furnizeze informațiile necesare în vederea aprecierii de către Comisie a compatibilității măsurilor naționale cu dreptul comunitar este pur ipotetică și nu este susținută de elemente de probă, astfel încât nu constituie o motivație suficientă.

41 Comisia și Regatul Unit contestă temeinicia acestor argumente.

Aprecierea Tribunalului

42 Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea impusă la articolul 253 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente, să își exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 253 CE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (Hotărârea Curții din 30 martie 2000, VBA/Florimex și alții, C-265/97 P, Rec., p. I-2061, punctul 93).

43 Mai întâi, în ceea ce privește afirmația reclamantului potrivit căreia nu este în măsură să cunoască dacă există și alte documente la care se referă cererea sa, care nu ar fi identificate în decizia explicită, trebuie să se constate că Comisia a arătat cu claritate în această decizie care sunt documentele vizate de cererea reclamantului. Prin urmare, sub acest aspect, decizia explicită este motivată corespunzător cerințelor legale.

44 Apoi, trebuie să se constate că, în ceea ce privește documentele care provin de la autoritățile Regatului Unit, întinderea obligației de motivare care îi revine Comisiei depinde de definiția consecințelor juridice legate de refuzul formulat de un stat membru de a divulga un document în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001.

45 În această privință, trebuie să se sublinieze că faptul de a interpreta articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 în sensul că investește statul membru cu un drept de veto general și necondiționat în scopul de a se opune, în mod pur și simplu discreționar și fără a trebui să își motiveze decizia, divulgării oricărui document deținut de o instituție comunitară numai pentru motivul că documentul respectiv emană de la acest stat membru nu este compatibil cu obiectivul îmbunătățirii transparenței procesului decizional al Uniunii Europene. În ipoteza unei astfel de interpretări, o categorie deosebit de importantă de documente care pot sta la baza procesului decizional comunitar și care îl pot clarifica nu ar intra sub incidența Regulamentului nr. 1049/2001. Rezultă că dreptul de acces public ar fi lipsit de efect în aceeași măsură, fără un motiv obiectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 15 de mai sus, punctele 58-60, 62 și 64).

46 Astfel, statul membru în cauză este obligat să își motiveze eventuala opoziție în raport cu excepțiile enumerate la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001. În cazul în care statul membru își îndeplinește această obligație, instituția are obligația să respingă cererea de acces, însă trebuie să își îndeplinească propria obligație de motivare, prezentând în decizia sa motivele invocate de statul membru pentru a concluziona că este aplicabilă una dintre excepțiile la dreptul de acces prevăzute de dispozițiile menționate mai sus (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 15 de mai sus, punctele 87, 89 și 90).

47 Din aceste considerații, care vizează salvgardarea obiectivului Regulamentului nr. 1049/2001, încercând în același timp să atribuie alineatului (5) al articolului 4 din acesta un conținut normativ propriu și distinct de cel al alineatului (4) al aceleiași dispoziții, rezultă că, după ce a constatat că opoziția unui stat membru conține

motivele pentru care, în opinia sa, documentele în cauză fac obiectul unei excepții de la dreptul de acces, Comisia nu a prezentat propria apreciere cu privire la temeinicia acestei motivări.

48 În speță, în ceea ce privește documentele care provin de la Regatul Unit, Comisia a menționat, la punctul 2 din decizia explicită, motivele invocate de acest stat membru și a indicat că aceste motive sunt formulate în raport cu excepțiile enumerate la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță și alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001. Prin urmare, Comisia și-a îndeplinit obligația de motivare în temeiul articolului 253 CE și al articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001.

49 În sfârșit, în ceea ce privește scrisoarea Comisiei din 2 august 2006, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o formalitate esențială care trebuie să se distingă de aspectul temeiniciei motivelor, aspect care face parte din legalitatea de fond a actului în litigiu (Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2007, Akzo Nobel și alții/Comisia, T-112/05, Rep., p. II-5049, punctul 94).

50 Trebuie să se constate că argumentele invocate de reclamant în această privință pentru a fundamenta lipsa motivării sau o motivare insuficientă a deciziei explicite vizează în realitate temeinicia motivelor sale, a căror examinare va fi efectuată în cadrul celui de al doilea motiv. De altfel, trebuie să se arate că decizia explicită conține, la punctul 3.1, o expunere a motivelor pentru care Comisia a considerat că divulgarea scrisorii în cauză ar aduce atingere obiectivelor anchetei și ar trebui, prin urmare, să fie refuzată în temeiul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

51 În consecință, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 255 CE coroborat cu articolele 1, 2 și 4 din Regulamentul nr. 1049/2001

Cu privire la documentele care provin de la Regatul Unit

— Argumentele părților

52 Reclamantul susține că, potrivit jurisprudenței, orice excepție de la dreptul de acces la documente este de strictă interpretare și aplicare, în principiu fiind necesar să se permită accesul.

53 În ceea ce privește excepția întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea punctul 14 de mai sus), reclamantul arată că, în speță, un stat membru a invocat o dispoziție destinată să protejeze, în ceea ce privește cauzele viitoare, procesul decizional al Comisiei. Astfel, atât în cazul adoptării deciziei implicite, cât și a deciziei explicite, Comisia adoptase deja Decizia 2007/730 și închisese dosarul privind plângerea (a se vedea punctele 8 și 9 de mai sus). Or, chiar prin natura sa, legată exclusiv de procesul decizional al instituțiilor, invocarea respectivei excepții ar fi rezervată acestora. În acest context, faptul că autoritățile Regatului Unit nu trimiseseră documentele identificate în cadrul deciziei explicite pentru ca acestea din urmă să fie făcute publice ar fi lipsit de relevanță, situația fiind similară în privința considerației potrivit căreia și aceste documente ar fi fost examinate în cadrul plângerii.

54 În plus, considerația potrivit căreia divulgarea documentelor în cauză ar afecta voința statelor membre de a coopera cu Comisia ar avea în vedere o împrejurare care nu

poate fi în mod rezonabil previzibilă, ci pur ipotetică. Pe de altă parte, statele membre ar fi obligate să coopereze cu Comisia în temeiul articolului 10 CE și nu ar putea încălca această obligație pentru motivul că Comisia a acordat accesul la un document în conformitate cu Regulamentul nr. 1049/2001. În această privință, reclamantul invocă poziția adoptată chiar de Comisie în legătură cu examinarea măsurilor care intră în domeniul de aplicare al articolului 3a din Directiva 89/552, potrivit căreia aceasta va proceda la examinarea în cauză numai dacă statul membru oferă informații suficiente în legătură cu importanța fiecărui eveniment pentru societate și în legătură cu procedurile urmate pentru alegerea evenimentelor în cauză. Prin urmare, lipsa cooperării unui stat membru în cadrul procedurii stabilite la articolul 3a alineatul (2) din Directiva 89/552 ar fi de neconceput.

55 Reclamantul amintește obligația statelor membre de a întocmi eventuala listă a evenimentelor de importanță majoră pentru societate conform unei proceduri clare și transparente în temeiul articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552, astfel încât divulgarea unor documente care vizează o asemenea listă prezentată Comisiei nu poate fi refuzată, nici chiar după adoptarea deciziei privind compatibilitatea listei cu dreptul comunitar, pentru motivul că statul membru ar refuza să coopereze în viitor. Chiar dacă Comisia a primit documentele care provin de la autoritățile Regatului Unit ca răspuns la o cerere de informații care le-a fost adresată în legătură cu plângerea, Decizia 2007/730 s-ar fi întemeiat pe aceste informații.

56 În acest context, reclamantul subliniază că, potrivit Comisiei înseși, informațiile oferite de Regatul Unit în cadrul examinării plângerii erau relevante în scopul aprecierii compatibilității cu dreptul comunitar a măsurilor adoptate de Regatul Unit și că, potrivit scrisorii din 7 februarie 2008 (a se vedea punctul 9 de mai sus), adoptarea Deciziei 2007/730 a condus la clasarea plângerii. Astfel, Comisia ar fi definit, în decizia explicită, că documentele în litigiu intră în domeniul de aplicare al cererii confirmative a reclamantului, care ar viza documentele referitoare la examinarea măsurilor notificate de Regatul Unit în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552.

Din aceasta ar rezulta că examinarea compatibilității acestor măsuri și examinarea plângerii au coincis și că argumentele Comisiei, prezentate pentru prima dată în memoriul în apărare, întemeiate pe o distincție între cele două proceduri, trebuie respinse. În această privință, reclamantul subliniază că, potrivit deciziei explicite, scrisoarea din 19 februarie 2007 conține avizul autorităților Regatului Unit privind abordarea adoptată de Comisie în privința anumitor aspecte legate de articolul 3a din Directiva 89/552.

57 În plus, argumentul potrivit căruia posibilitatea de redeschidere a procedurii de examinare a măsurilor notificate de Regatul Unit în urma anulării Deciziei 2007/730 de Tribunal nu poate fi acceptat, întrucât ar justifica nedivulgarea oricărui document comunicat Comisiei în cadrul unei anchete.

58 În consecință, prin faptul că a invocat excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a refuza accesul la documentele care provin de la Regatul Unit, Comisia ar fi săvârșit o eroare de drept.

59 În plus, reclamantul arată că, întrucât a omis să examineze posibilitatea de a acorda acces parțial la documentele solicitate, Comisia a încălcat articolul 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001. Pe de altă parte, decizia explicită nu ar indica faptul că Comisia a invitat Regatul Unit să își motiveze poziția privind un eventual acces parțial sau că o astfel de motivare a fost furnizată în mod efectiv.

60 În ceea ce o privește, Comisia susține, mai întâi, că, în cadrul aplicării articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, competența sa se limitează la verificarea faptului că obiecțiile formulate de statele membre se întemeiază pe articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și că acestea nu sunt excluse din

domeniul de aplicare al excepțiilor stabilite de aceste prevederi. În mod corelativ, controlul exercitat de instanțele Uniuni asupra legalității aprecierii sale ar trebui să se limiteze la verificarea faptului că Comisia a efectuat în mod efectiv această verificare.

61 Apoi, în ceea ce privește excepția întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea punctul 14 de mai sus), Comisia arată că documentele prezentate de Regatul Unit au fost depuse în cadrul examinării plângerii și conțin opiniile autorităților Regatului Unit formulate în contextul consultărilor prealabile cu Comisia. Susținută de Regatul Unit, Comisia subliniază că, spre deosebire de ceea ce arată reclamantul, un stat membru care participă la procesul decizional care conduce la adoptarea unui act al unei instituții ar avea dreptul să invoce excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, care vizează să protejeze „spațiul de reflecție" inerent acestui proces. În speță, riscul unei atingeri aduse acestui proces, care ar implica o verificare a naturii similare atât în cadrul articolului 3a din Directiva 89/552, cât și în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, ar fi în mod rezonabil previzibil, în pofida încheierii anchetei în cauză, întrucât legalitatea Deciziei 2007/730 este contestată în fața Tribunalului în cauzele T-55/08, UEFA/Comisia, și T-68/08, FIFA/Comisia. Astfel, aceste documente, la care ar fi recurs Comisia atât în vederea examinării în temeiul articolului 3a din Directiva 89/552, cât și în raport cu plângerea, ar juca un rol central în cadrul unei redeschideri a procedurii de examinare a compatibilității măsurilor adoptate de Regatul Unit cu dreptul comunitar, în cazul anulării pe fond a Deciziei 2007/730. Or, autoritățile Regatului Unit ar trebui să poată din nou coopera cu deplină încredere cu Comisia până în momentul în care cauza este definitiv închisă, cu excepția cazului în care s-ar aduce o atingere gravă procesului decizional. În aceste condiții, raționamentul urmat de Regatul Unit nu poate fi în mod vădit necorespunzător.

62 Comisia menționează în plus că obligația de cooperare instituită la articolul 10 CE nu se opune ca statele membre să poată solicita menținerea caracterului confidențial al

anumitor elemente. Pe de altă parte, obligația de cooperare care revine statelor membre în cadrul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552 ar fi lipsită de relevanță în speță, întrucât documentele în cauză ar fi fost depuse în cadrul examinării unei plângeri și nu ar face parte din notificarea pe care Regatul Unit a făcut-o în cadrul acestei dispoziții.

63 Regatul Unit subliniază că, deși anumite informații conținute în anexele iv)-vi) la scrisoarea din 19 februarie 2007 nu sunt confidențiale, structura prezentării lor dezvăluie anumite elemente care nu pot fi divulgate fără a aduce atingere încrederii reciproce care trebuie să guverneze comunicarea dintre Comisie și un stat membru în împrejurările din speță.

— Aprecierea Tribunalului

64 De la bun început trebuie subliniat că, în urma explicațiilor oferite de Comisie în memoriul său în apărare, precum și în scrisoarea sa din 29 octombrie 2010, potrivit cărora aceasta nu se mai opune divulgării primelor două anexe ale scrisorii reprezentantului permanent al Regatului Unit, cu excepția anumitor date în raport cu care a fost invocată excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea punctul 14 de mai sus), reclamantul a declarat, în cadrul ședinței, că nu mai contestă aprecierea legată de datele în cauză cuprinsă în declarația explicită.

65 Astfel, în ceea ce privește documentele care provin de la Regatul Unit, reclamantul invocă, în esență, un motiv întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001.

66 În această privință, trebuie respinsă de la bun început poziția Comisiei și a Regatului Unit în legătură cu controlul jurisdicțional în cazul aplicării articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea punctul 60 de mai sus).

67 Astfel, în cazul în care un stat membru invocă articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 și formulează motive de refuz care sunt enumerate la alineatele (1)-(3) ale aceluiași articol, este de competența instanței Uniunii să verifice, la cererea persoanei interesate căreia instituția solicitată a refuzat să îi acorde accesul, dacă acest refuz a putut să fie întemeiat în mod valabil pe excepțiile menționate, iar aceasta indiferent dacă acest refuz este rezultatul aprecierii acestora de către instituția însăși sau de către statul membru respectiv. De altfel, trebuie să se remarce că, în privința persoanei interesate menționate, intervenția statului membru nu afectează caracterul comunitar al deciziei pe care i-o adresează ulterior instituția ca răspuns la cererea de acces cu care a sesizat-o și care privește un document pe care aceasta îl deține (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 15 de mai sus, punctul 94).

68 În plus, ținând seama de obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 1049/2001, excepțiile de la dreptul de acces al publicului la documentele instituțiilor enumerate la articolul 4 din acesta sunt de strictă interpretare și aplicare (a se vedea Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, Rep., p. I-4723, punctul 36).

69 În ceea ce privește interpretarea articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie subliniat că această dispoziție are ca obiect să protejeze anumite tipuri de documente întocmite în cadrul unei proceduri a căror divulgare, chiar după terminarea acestei proceduri, ar aduce atingere procesului decizional al instituției în cauză.

70 Aceste documente trebuie să conțină „avize destinate uzului intern în cadrul deliberărilor și al consultărilor preliminare în cadrul instituției în cauză”.

71 Potrivit punctului 2 din decizia explicită, documentele care provin de la Regatul Unit răspund acestei definiții întrucât conțin „avizele" autorităților acestui stat membru „destinate uzului intern" al Comisiei „în cadrul consultărilor preliminare între Comisie și autoritățile menționate".

72 În plus, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în cadrul ședinței, Comisia a arătat că, în opinia sa, ar intra sub incidența articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 și documentele care provin de la entități externe instituției în cauză, întrucât, chiar dacă au ca obiect să furnizeze informații, acestea prezintă, chiar implicit, opinia autorului lor cu privire la exactitatea sau la relevanța informațiilor în cauză.

73 Or, termenii utilizați la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 nu pot primi o interpretare atât de largă. Astfel, în primul rând, faptul de a considera că un document este destinat uzului intern al unei instituții numai pentru motivul că aceasta este destinatara lui ar echivala cu lipsirea de conținut a acestei condiții, întrucât orice document primit de o instituție ar îndeplini această condiție. În al doilea rând, interpretarea care susține poziția prezentată în decizia explicită nu ar ține cont că deliberările sau consultările preliminare trebuie, potrivit aceleiași prevederi, să aibă loc „în cadrul instituției". Or, în decizia explicită se prezintă consultările dintre Comisie și autoritățile Regatului Unit, care nu au avut loc, prin urmare, „în cadrul instituției".

74 Departe de a rezulta doar dintr-o interpretare gramaticală, aceste considerații sunt conforme cu principiul enunțat la punctul 68 de mai sus, care nu este respectat de poziția susținută în decizia explicită și dezvoltată de Comisie în cadrul ședinței. În plus, aceste considerații păstrează efectul util al primului paragraf al articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și, în consecință, logica existenței a două paragrafe distincte în cadrul acestei dispoziții, primul vizând perioada de până la

încheierea procesului decizional, iar al doilea vizând chiar și perioada de după încheierea procesului respectiv.

75 Astfel, mai întâi, faptul de a considera că articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 vizează orice document trimis unei instituții de un expeditor extern, care conține un „aviz" în sensul cel mai larg al termenului și care poate antrena un răspuns, ansamblul acestor factori echivalând cu o „consultare" în sensul acestei dispoziții, ar avea drept consecință faptul că acest al doilea paragraf ar viza „documente" într-un sens la fel de extins precum primul paragraf al aceleiași dispoziții. Apoi, dat fiind că aceste categorii de documente ar putea fi protejate în condiții identice, și anume divulgarea lor ar aduce o atingere gravă procesului decizional, primul paragraf ar deveni redundant, întrucât al doilea paragraf acoperă atât perioada anterioară, cât și cea ulterioară încheierii procesului menționat.

76 Prin urmare, documentele trimise unei instituții de o persoană sau de o entitate externă pentru a face obiectul unui schimb de opinii cu instituția în cauză nu intră în domeniul de aplicare al articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001. În consecință, Regatul Unit nu putea în mod valabil să se întemeieze pe această dispoziție pentru a solicita Comisiei să refuze să acorde acces la scrisorile în cauză. Trebuie adăugat că împrejurarea potrivit căreia, în Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 15 de mai sus, Curtea a admis că un stat membru poate invoca excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu repune în discuție în niciun caz această concluzie. Astfel, trimiterea pe care Curtea a făcut-o în această hotărâre la alineatul (3) al acestei dispoziții poate fi explicată prin existența primului paragraf al acesteia, care vizează și documentele primite de o instituție.

77 În orice caz, trebuie să se constate că condiția atingerii grave aduse procesului decizional al instituției nu este îndeplinită în speță.

78 În această privință, trebuie amintit că examinarea necesară pentru a răspunde la o cerere de acces la documente trebuie să aibă un caracter concret. Astfel, pe de o parte, unica împrejurare că un document vizează un interes protejat printr-o excepție nu poate fi suficientă ca să justifice aplicarea acesteia din urmă. În principiu, o astfel de aplicare nu poate fi justificată decât în ipoteza în care instituția a apreciat în prealabil dacă accesul la document ar putea să aducă atingere în mod concret și efectiv interesului protejat. Pe de altă parte, riscul de a afecta un interes protejat trebuie, pentru a fi invocat, să fie în mod rezonabil previzibil, și nu doar ipotetic (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 11 martie 2009, Borax Europe/Comisia, T-166/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 88 și jurisprudența citată).

79 Este de asemenea important să se amintească că documentele în cauză au fost furnizate de Regatul Unit ca răspuns la scrisoarea Comisiei din 2 august 2006, care a fost trimisă autorităților acestui stat membru în urma depunerii plângerii. După cum rezultă de la punctul 2 al patrulea paragraf din decizia explicită, Regatul Unit consideră că divulgarea acestor scrisori ar aduce atingere cooperării sale loiale cu Comisia în cadrul examinării unei plângeri pentru încălcarea dreptului comunitar, în măsura în care ar fi împiedicat să răspundă în mod franc la întrebările Comisiei. Această împrejurare ar pune în pericol procesul decizional al Comisiei pentru încălcarea dreptului comunitar.

80 Această apreciere nu poate fi primită. Astfel, recunoașterea eventuală a declarației unui stat membru prin care acesta își manifestă reticența privind cooperarea cu o instituție, în cazul în care aceasta din urmă permite accesul la un document, ca temei al unei atingeri grave a procesului decizional în sensul articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 ar echivala cu acordarea în favoarea statelor membre a unui drept discreționar în materie sau, cel puțin, cu condiționarea politicii de acces la documente, instituită de acest regulament, de politicile naționale care o vizează. Or, acest lucru nu ar fi compatibil nici cu sistemul de acces la documente instituit de Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 15 de mai sus, punctele 58 și 65), nici cu obligația unei cooperări loiale cu Comisia, care incumbă statelor membre în temeiul articolului 10 CE.

81 În consecință, articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf și alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie interpretat în sensul că un stat membru nu poate invoca propria reticență de a coopera cu Comisia în cazul în care un document este divulgat în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 pentru a justifica în mod valabil o atingere gravă adusă procesului decizional al instituției în cauză.

82 Prin urmare, decizia explicită trebuie anulată în măsura în care privește refuzul de a acorda accesul la scrisorile din 5 septembrie 2006 și din 19 februarie 2007, cu excepția referirilor la datele incluse în primele două anexe la scrisoarea din 19 februarie 2007, în raport cu care a fost invocată excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

Cu privire la documentul Comisiei

— Argumentele părților

83 Reclamantul amintește că împrejurarea că un document privește o activitate de inspecție sau de anchetă nu poate, prin ea însăși, să justifice aplicarea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Prin urmare, Comisia ar fi obligată să demonstreze, în cadrul motivării deciziei sale, că divulgarea documentului în cauză ar aduce atingere concret și în mod rezonabil previzibil protecției obiectivelor activităților de inspecție sau de anchetă.

84 În plus, dispoziția care instituie excepția invocată de Comisie nu ar viza protejarea activităților de anchetă în sine, ci obiectivul acestor activități, astfel încât obiectul acestei protecții nu poate fi afectat după încheierea anchetei în cauză.

85 Or, în speță, Comisia nu ar fi explicat în ce mod divulgarea scrisorii sale din 2 august 2006 ar putea determina autoritățile Regatului Unit să nu îi furnizeze informații în cadrul unei proceduri în legătură cu care statele membre sunt obligate să coopereze și care, în speță, fusese deja încheiată. În aceste condiții, posibilitatea ca Tribunalul să anuleze Decizia 2007/730 ar putea fi considerată numai o împrejurare ipotetică, viitoare și probabil îndepărtată.

86 Pe de altă parte, Comisia ar prezenta în decizia explicită informații puse la dispoziție de statul membru, în timp ce scrisoarea în litigiu provine de la aceasta. În sfârșit, Comisia nu ar fi respectat existența unui interes public care să justifice divulgarea documentului în cauză și să răspundă necesității de a exista o transparență sporită și o mai bună participare a cetățeanului la procesul decizional. În consecință, prin faptul că a invocat, în legătură cu scrisoarea din 2 august 2006, excepția prevăzută de articolul 4 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia ar fi săvârșit o eroare, astfel încât decizia explicită ar trebui anulată.

87 Comisia subliniază că trebuie să se facă o distincție între, pe de o parte, documentele care fac parte din notificarea Regatului Unit în cadrul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552 și, pe de altă parte, documentele care i-au fost prezentate în cadrul anchetei inițiate în urma depunerii plângerii, care ar constitui o procedură distinctă de cea a notificării. Comisia subliniază de asemenea că ancheta în raport cu care a fost invocată excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 este cea vizată de articolul 3a alineatul (2) din Directiva 89/552. În plus, aceasta ar fi efectuat o analiză individuală a documentului în lumina excepției invocate și ar fi concluzionat, printr-o motivare suficientă și corectă, că există un risc

în mod rezonabil previzibil de afectare a obiectivului anchetei respective. În această privință, după cum s-ar arăta în decizia explicită, anularea Deciziei 2007/730 pe fond în cadrul cauzelor T-55/08, UEFA/Comisia, și T-66/08, FIFA/Comisia, aflate pe rolul Tribunalului, ar implica redeschiderea procedurii și reevaluarea informațiilor obținute înainte de adoptarea acesteia, inclusiv a celor cuprinse în documentele la care a fost refuzat accesul.

88 În plus, Comisia arată că, în ceea ce privește scrisoarea din 2 august 2006, aceasta nu s-a întemeiat pe excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță și alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001.

89 În sfârșit, Comisia respinge atât afirmația reclamantului bazată pe neexaminarea posibilității de a acorda un acces parțial pentru motivul că a făcut o apreciere a aplicării excepției în raport cu documentul individual vizat, cât și argumentul potrivit căruia nu ar fi respectat interesul public superior care justifică divulgarea scrisorii din 2 august 2006.

— Aprecierea Tribunalului

90 În ceea ce privește conținutul scrisorii din 2 august 2006, reclamantul afirmă că este lipsită de sens afirmația cuprinsă în decizia explicită, potrivit căreia scrisoarea în cauză conține informații furnizate de Regatul Unit, deși este vorba despre prima scrisoare trimisă de Comisie după depunerea plângerii. Astfel, după cum rezultă din cuprinsul punctul 3.1 din decizia explicită, Comisia a justificat nedivulgarea acestui document în raport cu riscul ca statele membre să nu dorească să mai coopereze în cadrul procedurilor prevăzute de articolul 3a din Directiva 89/552, în cazul în care află că informațiile pe care le transmit vor putea fi comunicate ulterior unor terți. Or, dintr-o lectură a scrisorii în cauză, depusă de Comisie în cadrul activității de cercetare

judecătorească (a se vedea punctul 20 și 21 de mai sus), rezultă că aceasta nu conține informații care provin de la autoritățile Regatului Unit. Scrisoarea în cauză constituie o sinteză a plângerii și are ca obiect să solicite opinia autorităților acestui stat membru asupra afirmațiilor făcute de Infront WM. Unica trimitere la elementele furnizate de autoritățile Regatului Unit privește cotele de audiență, care însă erau criticate în plângere și, prin urmare, se aflau deja în posesia reclamantului, în calitate de consilier al Infront WM (a se vedea punctele 5 și 6 de mai sus). În consecință, motivul invocat de Comisie în decizia explicită pentru a justifica nedivulgarea documentului în cauză nu corespunde conținutului acestuia din urmă.

91 În orice caz, chiar făcând abstracție de această împrejurare, trebuie să se arate că împrejurările invocate de Comisie în decizia explicită nu sunt suficiente pentru a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

92 În această privință, trebuie menționat că, după cum subliniază Comisia (a se vedea punctul 87 de mai sus), ancheta în raport cu care este invocată excepția în cauză constă în procedura de evaluare a compatibilității măsurilor adoptate de Regatul Unit cu dreptul comunitar în cadrul articolului 3a din Directiva 89/552.

93 Or, intervenția Comisiei în această procedură are ca obiect să verifice dacă mecanismul prevăzut la alineatul (3) al acestei dispoziții, care instituie obligații pentru alte state membre și constituie un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor, poate, în speță, să fie declanșat. În plus, în urma depunerii plângerii, Comisia a solicitat

autorităților acestui stat membru clarificări și informații suplimentare, întrucât în mod vădit acestea îi erau necesare pentru aprecierea sa.

94 În aceste condiții, trebuie să se constate că, în cazul în care un stat membru nu dorește să transmită Comisiei documentele necesare pentru a putea face această apreciere, pentru motivul că se opune ca ulterior Comisia să le divulge eventual unor terți în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, unica consecință va fi că instituția nu va face, în cadrul articolului 3a din Directiva 89/552, o apreciere a compatibilității măsurilor cu dreptul comunitar și că dreptul primar se va aplica pe deplin. În această privință, este important de adăugat că, în cadrul articolului 3a din Directiva 89/552, Comisia nu pune în aplicare o politică a Uniunii în materia accesului publicului la evenimente de importanță majoră pentru societate, ci se limitează să ofere un instrument împotriva eludării unor eventuale măsuri naționale care le vizează, în cazul în care acestea sunt conforme cu dreptul comunitar. În plus, statele membre au libertatea să decidă dacă doresc să pună în aplicare o politică în materia evenimentelor de importanță majoră pentru societate, după cum demonstrează utilizarea expresiei „are dreptul" utilizată la articolul 3a alineatul (1) din Directiva 89/552.

95 Prin urmare, obiectivul anchetei Comisiei nu este de a acorda acces la evenimentele de importanță majoră pentru societate la o televiziune cu acces liber, ci să asigure respectarea dreptului comunitar în cazul în care un stat membru dorește să beneficieze de mecanismul de recunoaștere reciprocă a măsurilor pe care le adoptă în cadrul unei politici în materie. Or, obiectivul respectării dreptului comunitar nu este pus în pericol în cazul în care un stat membru nu dorește să coopereze în cadrul evaluării compatibilității cu dreptul comunitar a măsurilor pe care le adoptă sau înțelege să le adopte. Astfel, într-o asemenea ipoteză, aceste măsuri nu vor fi examinate de Comisie, nu vor beneficia de o recunoaștere reciprocă, iar libertatea de prestare a serviciilor garantată de dreptul primar se va aplica pe deplin.

96 Din considerațiile de mai sus rezultă că, prin faptul că a invocat articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a refuza divulgarea față de reclamant a scrisorii din 2 august 2006, Comisia a săvârșit o eroare de drept.

97 În consecință, decizia explicită trebuie anulată, cu excepția referirilor la datele incluse în primele două anexe la scrisoarea din 19 februarie 2007, în raport cu care a fost invocată excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

Cu privire la cheltuielile de judecată

98 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții cu privire la partea esențială a concluziilor sale, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantului, cu excluderea cheltuielilor efectuate de acesta din cauza intervenției Regatului Unit. În acest context, se impune de asemenea obligarea Regatului Unit la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamant din cauza intervenției sale, conform concluziilor formulate de acesta din urmă.

99 Regatul Unit și Regatul Danemarcei suportă propriile cheltuieli de judecată, potrivit articolului 87 alineatul (4) din Regulamentul de procedură.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge ca inadmisibilă acțiunea împotriva deciziei implicite de respingere considerate ca fiind adoptată la 9 aprilie 2008.

2) Anulează decizia secretarului general al Comisiei Europene din 16 mai 2008, cu excepția referirilor la datele incluse în primele două anexe la scrisoarea din 19 februarie 2007, în raport cu care a fost invocată excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

3) Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de domnul Edward William Batchelor.

4) Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de domnul Batchelor din cauza intervenției sale.

5) Regatul Danemarcei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Forwood Dehousse Schwarcz

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 24 mai 2011.

Semnături